

тѣ бълватъ
изъ своитѣ
черни ко-
минигжстѣ
димъ и про-
низватъ
въздуха съ
своитѣ сви-
рканія.

Тѣ сви-
рятъ и ни викатъ:

—За васъ, които отдале-
че слушате нашия остъръ
писъкъ, тѣчемъ ние плато-
ве за дрехи, мѣлимъ браш-
но за хлѣбъ, лѣемъ шише-
та за ламби, правимъ бон-
бони, захаръ за чай, бѣли
книги за тетрадки, читанки
и „свѣтулки“ . . .

И всѣки день желѣзницитѣ пухтятъ, парахо-
дитѣ цѣпятъ водитѣ, фабриkitѣ свирятъ. Съ де-
сетки колелета по тѣхъ и въ тѣхъ се въртятъ.
Тѣхъ ги наглеждатъ хора, но човѣкъ не ги вър-
ти, нито конь ги тегли, нито биволъ.

Тѣхъ ги кара пѣрата.

А пѣрата става отъ водата, когато я подклаж-
датъ, до като вземе съвсѣмъ силно да ври.

Но съ какво подклаждатъ пѣлнитѣ съ вода
казани на желѣзницитѣ, параходитѣ, фабриkitѣ?

Дървата не могатъ да даватъ много силна топ-
лина, за да се получи толѣмата и силна пѣра. И
послѣ, за това би трѣбвало да се изгорятъ много,